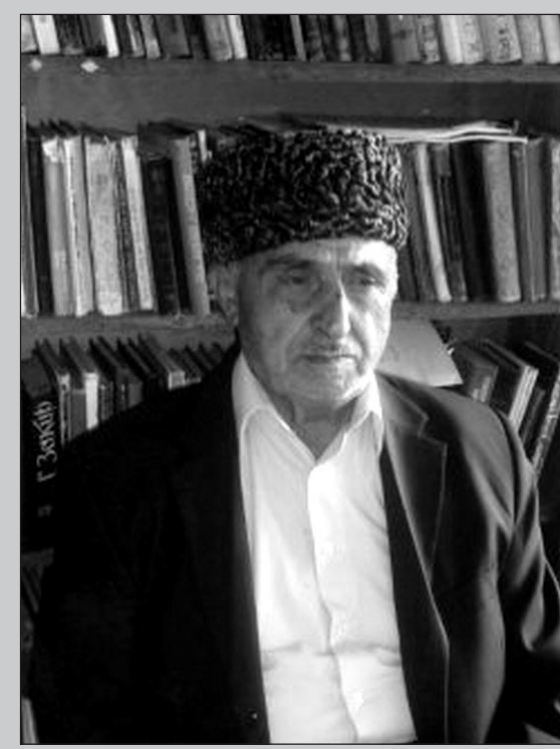

CANLI HEYKƏL - VƏTƏN TORPAĞININ TƏƏSSÜBKƏŞİ

(Yazıçı-publisist Miryavər Hüseynovla müsahibə)

Hər bir qəlbi həssas duyğulu insanın daxili aləmi bənzərsiz, sirli-sehirli dünyadır. Bu dünyaya səyahət etmək üçün onlarla səmimi söhbət etmək də bir o qədər maraqlı və heyranedicidir. Məhz buna görə də qəlbi vətənpərvərlik, səmimilik, xeyirxahlıq, mübarizlik, zəhmətsevərlik, səxavətlik, qayğıkeşlik kimi nəcib xüsusiyyətlərlə süslənmiş, həyatın sınaqlarında qalib çıxan, özünün də daşıyıcısı olduğu milli-mənəvi dəyərləri ilə etik anlayışları özünəməxsus şəkildə ifadə edən, xalqın gözündə el-obanın ləyaqətli insanlarını yüksəltməyə çalışan, var-dövləti formalaşmış, cilalanmış müdriklik kimi bəşər övladına verilən ən qiymətli töhfəni şəraflə daşıyan, təkcə bir rayonun, Azərbaycanın deyil, bütün türk dünyasının da ağsaqqalı sayıla biləcək bir ziyalının (Təsadüfi deyil ki, onun haqqında vaxtilə respublika mətbuatına göndərdiyim yazılardan birini "Türk dünyasının ağsaqqalları" qəzetində dərc etmişdi) yazıçı-publisist Miryavər Hüseynovun həmsöhbəti olmaq mənim üçün qürurverici bir hadisə idi.

Nəfis tərtibatda çapdan çıxmış "Basqal və Basqallılar" kitabı münasibətilə təbrik edəndən sonra söhbətimizi bir az uzaqdan başladım.

-Maraqlıdır, 86 yaşlı bir yazar gününə necə başlayır?

-Vərdiş etmişəm: Sübh namazına saatın oyadıcısını qurmadan qalxıram. Həyat yoldaşım, üç oğlum, gəlinlərim, nəvələrim də ibadət əhlidirlər. Namazdan, səhər yeməyindən sonra televizya kanallarından təxminən bir saat xəbərləri izləyirəm. Bir qayda olaraq, şou verlişlərinə baxmıram.

Yazı proqramını əsasən yatağa girməzdən əvvəl, bəzən yataqda ikən planlaşdırıram. İradəmi toplayıram ki, yazmaq tənbelliyi baş verməsin. Bu tənbellik fiziki durğunluqdan daha qorxuludur. Üç ildən artıqdır ki, hər gün saat 11-dən fasilələrlə axşam saat beşə kimi məqalələr üzərində işləyirəm. Həyat-bacada da az-çox iş görürəm.

-İnsanlığ tarixi təsdiq edib ki, müdriklik kəsə heç vaxt kasadlaşmır. Sizin də ən nəcib xüsusiyyətiniz də elə bundadır ki, bu kəsənin ləyaqətli daşıyıcılarındansınız və artıq fərdilik çərçivəsindən çıxaraq ictimailəşmiş bir ziyalısınız. Dünyaya gəlmə missiyanız da bununla sıx bağlı olduğu üçün hər

yaşanan günə şükür edirsinizmi?

-Məndən tez-tez bizimkilər - qohumlar, dostlar, özgələr əhvalımı, səhhətim soruşanda bərk ağrınsam da, hərarətim olsa da şükranlıqla: "Yaxşıyam" - cavabını verirəm. Nəzərimə düşgün olub fəaliyyətə, yaşamaq həvəsindən bezikməyi gətirirəm. Dəhşət, bax, budur!

-Uşaqlıq və gənclik illərini necə keçirmisiniz?

-Əvvəla, mənə həyat verən valideyinlərimi xatırlamaq istəyirəm. (Həyatın müəyyən mərhələsində həm də atanı əvəz edən) Anam Sona xanım Hacıbağır qızı əsl zadəgan xislətli qadın olub. Gözü, könlü tox, əli səxalı, hamı ilə gülər üzlə, şirin dillə danışan böyük insan idi. Anam az savadlı idi. (Onsuz da analar oxumamış alim olurlar). Uşaqlarının hamısının hər dəqiqəsini izləyirdi. Dostlarının kim olması, kiminlə oturub-durması ilə daim maraqlanırdı. 1978-ci ildə 80 yaşında qəflətən vəfat edəndə nəinki uşaqlarını, həm də qonşuları və qohumları bərk kədərlənmişdi.

Atam - Məşədi Seyid Rəsul ağa ərəb, fars, rus

dillərində mükəmməl təhsil almışdı. Uşaqlarının da əsaslı təhsil alması, yaxşı sənət sahibi olması üçün özünü oda-közə vururdu. Gah Bakıya, gah da Şamaxıya köçməli olmuşduq. Ailəmizdə yeddi uşaq böyüyürdü - beş qız və iki oğlan.

1927-ci ildə anadan olmuş böyük qardaşı Ağaseyid müharibənin ağır illərində Şamaxı Pədoqoji Texnikumunu əla qiymətlərlə bitirmiş və işləməyə başlamamış sətəlcəm xəstəliyindən qısa müddət ərzində vəfat etmişdir. Zemfira adlı ən kiçik bacım beş yaşında qızılca xəstəliyindən dünyasını dəyişmişdi.

Sabit Rəhmanın Kərəmovu ("Toy kimindir" komediyasının qəhrəmanı) altı aylığında yeridiyi kimi, mən də altı yaşında artıq çətinlik çəkmədən, höccələmədən qəzet, kitab oxuyurdum. Yeddi yaşında bir-başına Basqal orta məktəbinin 3-cü sinifinə qəbul olunmuşam. Uşaqlığım müharibə illərinə təsadüf edib. Atam 26 mart 1942-ci ildə 67 yaşında qəflətən vəfat etmiş və biz bundan sonra bacılarımın aldıkları məvaciblə dolanmışıq.

Bununla belə, həm məktəbdə, həm də qəsəbə klubunda keçirilən ictimai tədbirlərdə iştirak edir, qələbəyə əminlik ifadə edən şeirlər söyləyir, daim yaşıma uyğun olmayan, böyük üçün nəzərdə tutulan kitabları mütaliə edirdim.

-Müəllim peşəsi seçdiyinizə görə özünüzdən razısınızmı?

-16 yaşım olanda - 1948-ci ildə M.F.Axundov adına Azərbaycan Dövlət Müəllimlər İnstitutuna (indiki Slavyan Universiteti) qəbul olundum. Bakıda yaşamışdıq, odur ki, rus dilini müəyyən qədər bilirdim. Ciddi çalışdım və həmin institutu 1950-ci ildə fərqlənmə diplomu ilə bitirən dörd nəfər məzundan biri oldum. Müəllimliyə rayon mərkəzində yeganə tədris müəssisəsi olan, əməkdar müəllim, tanınmış təhsil işçisi İsrayıl Həsənovun direktor olduğu orta məktəbdə başladım. Orduda xidmət edib qayıtdıqdan sonra Basqal orta məktəbində rus dili müəllimi kimi pedaqoji işimi davam etdirdim. 1961-ci ildə M.F.Axundov adına Azərbaycan Döv-

lət Dillər İnstitutunun rus dili və ədəbiyyatı şöbəsini (qiyabi yolla) qırmızı diplomla bitirdim. 61 il kursuz müəllim işləməyim bu sənətə sonsuz məhəbbət və hörmətimdən irəli gəlib.

-Necə oldu ki, yazmağa başladınız ?

-Basqalın yaxşı vaxtlarında, yay zamanı buraya dincəlmək üçün gələn vaxtilə burada oxuyub sonralar şöhrətli alim rütbəsinə kimi yüksəlmiş həmvətənlərimizi görəndə, onların söhbətinə qulaq asanda mənə qürur hissi yaranır və onları hər yerdə tanımaq həvəsi güclənirdi. Lakin o zaman Respublikada cəmi on-on beş qəzet çıxırdı və yalnız peşəkar jurnalistlər belə yazıları təsadüfdən - təsadüfə dərc edərdi bilərdi. Yazmağa "Azərbaycan pioneri", "Molodyoj Azerbaydjana", "Azərbaycan gəncləri", "Yeni İsmayılı" qəzetlərində lap yeniyetməlik yaşlarından başlamışam və bu vərdiş mənə daha geniş, daha əsaslı yazmaq həvəsini möhkəmlətdi.

-Yazmadığınız gündə özünü necə hiss edirsiniz?

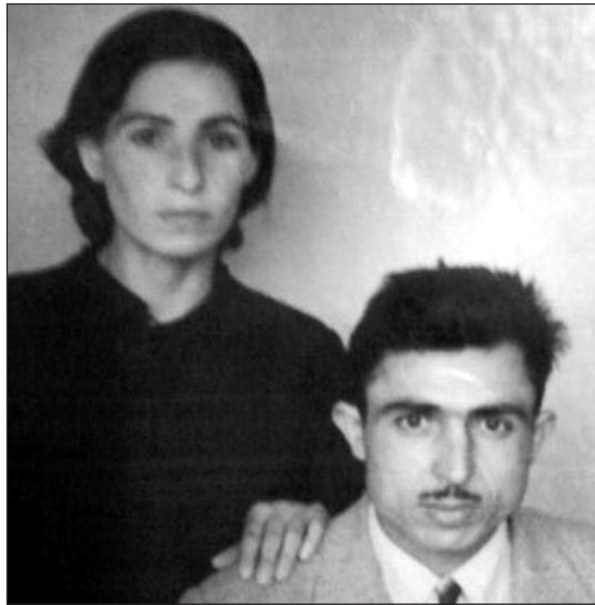
-Yazmadığınız gündə özünü necə hiss edirsiniz?

-Aylarla ürəyimdə gəzdirdiyim fikirləri yazmağa bilməyəndə, daxilən çox əsəbiləşir, həyəcanlanıram. Sanki ürəyimdən ağır bir daş sallanır. Vallah, bəzən yazmaq, başladığım zarisovkanı, oçerki başa

çatdırmaq xatirinə xəstəlik yatağından qalxmış və inandırım sizi ki, azar-bezarı tamam yaddan çıxarmışam.

-Basqal sizin üçün nədir? Başqa yerdə doğulsaydınız belə yazmağa bilərdinizmi?

-Basqala mən onun adicə sakini kimi baxmıram. Təsəlli üçün çox vaxt deyirlər: "Yaxşı ki, o tənəzzüllü illər keçmişdə qaldı". Çox təəssüf ki, qəlbən bağlandığım yurdumun keçmişini nastolji hislər ilə xatırlayıram. Basqalın otuzuncu, qırxıncı və sonrakı tərəqqi illərini gördüyümdən indi onun boşalmasını, əhalisinin işsizlikdən müxtəlif şəhərlərə bax vurmasını mən şəxsi faciəm kimi qəbul edirəm. Onun yerləşdiyi coğrafi mövqe, keçdiyi keşməkeşli tarix Basqalı əsrlərin şahidi edib. Keçdiyi yol Azərbaycan tarixinin bir parçası, şanlı səhifəsidir. Bu yer öz ilkin maddi - mədəniyyət abidələri ilə tarixi prosesi günümüzə qədər keçib gələn əzəmətli yaşayış məskənlərindən biridir. Onun hər dağında,

daşında, kərpicində canlı bir tarix yaşayır. Basqal həm də xalqımıza bir çox elm, dövlət, mədəniyyət xadimi, tanınmış yazıçılar, şairlər bəxş etmişdir.

Əfsuslar olsun ki, bu gün canım qədər sevdiyim doğma elimdəki tarixi abidələr baxımsızlıq ucubundan dağılıb gedib, Basqalın emblemi olan toxuculuq sənəti yalnız yaddaşlarda qalıb, Şirvan mahalında ən gur ticarət mərkəzlərindən biri sayılan bazarımız tamamilə ləğv olub. Bir sözlə, əvvəllər böyük həvəslə buraya tamaşaya gələn adamlar üçün heç bir maraq yeri qalmayıb.

-Bu günün zirvəsinə necə çatmışınız?

-Bir pedaqoq kimi üzərimə düşən vəzifəni dərinləndirən başa düşməyim, müəllim kimi şagirdlərimi ürəkdən sevməyim, onların təlim-tərbiyəsinə ürəkdən bağlanmağım mənə başıucalıq gətirib. Bir yazar kimi də çalışmışam ki, el-obama, vətənə şöhrət gətirən həmyerlilərimə qəlbimdə bəslədiyim minnətdarlıq duyğularını, düşüncələrimi özümlə axirət dünyasına aparmayım. Çünki bu vaxta qədər belə şöhrətli tarix haqqında sistemli şəkildə söhbət açmaq heç kimin ağılından keçməyib. Belə bir misiyani ilk dəfə Tanrı mənə bəxş etdiyinə görə şükranlıq hissi duyuram. İnanıram ki, sözlə ucaltdığım bu tarixi qala tarix boyu qalacaq, hamının müraciət obyektinə olacaq. Bu, mənə azca da olsa, mənəvi rahatlıq gətirir.

-Taleyinizdən razısınızmi?

-Tanrının mənə bəxş etdiyi hər şeydən razıyam. Həyat həmişə məni dəyərlili insanlarla rastlaşdırıb. İnsanları incitməkdən, kobud və qaba hərəkətlərdən xoşlanmıram. İnsan qəlbini qırmaq elə ona ən böyük pislilik etməkdir. Atalarımız yaxşı deyib:

Könül ki var şüşədir,

Sınsa, onu kim yamar ?

Ən böyük yaxşılıq da insan qəlbini dikəltmək, onunla mehriban, səmimi rəftar etməkdir. Arzulamışam ki, insanlar həmişə mehriban olsunlar. Onların üzündən təbəssüm əskik olmasın.

-Xasiyyətinizdə bəyənmediyiniz cəhətlər olubmu?

-Mən yumşaq, həlim xasiyyətli adamam. Bəzən sərt olmaq istəyirəm, ancaq bacarmıram. Taleyin mənə verdiyi xasiyyəti dəyişə bilmirəm. Dəyişmək istəsəm də bacarmıram. Bu da doğrudur ki, insanın ən az dəyişən cəhəti onun xasiyyətidir. Yenə atalar sözü yada düşür:

"Südlə gələn sümüklə çıxar".

Son vaxtlar bir az səbirsiz olmuşam. Yəqin bu

da qocalığın fəsadlarından biridir. (Gülür)

Ancaq insan həmişə yaddan çıxarmamalıdır ki, ətrafdakılara yaxşı mənada gərəkdir. Bir ürək ki, başqalarına lazım deyil, o heç mənə gərəkdir deyil. Pis cəhətin varsa, onun üzərində işləməlisən. "Domokl qılıncı" ifadəsi ilə bağlı rəvayət edirlər ki, qədimdə hökmdar olan Domokl çox qəzəbli olanda birdən yerindən sıçrayır, sonralar özünün də peşmançılıq hissi keçirdiyi qərarlar qəbul edirdi. Bu xasiyyətdən yaxa qurtarmaq üçün o, taxtının üstündə at tükünə bərkidilmiş iti bir qılınc asdırır ki, qəzəbli olub qəfil ayağa qalxanda qılınc onun başına işləsin. Bununla da, özünün mənfi xasiyyətindən azad olur.

-Qələminiz mənfi fikirlərə işləyibmi?

-Qələmim mənim ən sadıq ürək dostumdur, hətta mənimlə münasibəti zəif olanlar da and içiblər ki, Miryavər müəllimin qələmi bir dəfə də olsun kiminsə barəsində mənfi fikir ifadə edən ərizə, donos yazmayıb. Qəlbimdə illərlə yığılıb qalmış, insanlara çatdırmaq istədiyim ən xoş hislərimi, duyğularımı o dilə gətirib, yeni-yeni yaradıcı işlərə sövq edib. Eyni zamanda vətənə, xalqa ləyaqətlə xidmət edib insanlıq adını şərəfləndirənləri o aşkara çıxarıb, yaşadıb, tanıdıb, əbədilik yaşamaq haqqına sahib edib.

Bəzən şifahi şəkildə deyə bilmədiyim fikirlərimi, düşüncələrimi qələmim vasitəsi ilə ifadə etmişəm.

Ürək ağrılarımı sakitləşdirən bir həkim və məlhəm kimi də ona minnətdaram.

Lakin etiraf edirəm ki, bircə dəfə qələmim mənim xasiyyətimin əksinə işləyib. Dərsi idarə edə bilməyən və ona kömək etməyimi qəbul etməyib kobudluq edən gənc bir müəllim haqqında respublika mətbuatına yazmışdım. Buna görə peşmançılıq hissi keçirmişəm. Ancaq sonralar qələmimə yaxşı mənada o qədər yaxşı işlər sifariş etmişəm ki... Sağ

olsun, o da sözümlü yerə salmayıb, el-obaya yaxşı xidmət etməyə çalışmağıma dayaq olub.

-Şan-şöhrət artdıqca özünüzi yüksəkliklərdə hiss etməmişiniz ki?

-Etiraf edirəm ki, bəzən gördüyüm işin müqabilində tərif eşitmək istəmişəm. Mənimlə səmimi görüşəndə sevinmişəm. İşimin mahiyyətinə varıb onu qiymətləndirəndə mənə rahatlıq tapmışam. Axı hər hansı sənətkar ürəyincə olan bir şey düzəldəndə bundan çox fərəhlənir. Mən də el-obanın, xalqın, deyərdim ki, bütün Azərbaycanın dəyərli övladlarının sözlə bədii portretini yaradanda, həmişəlik xalqın qəlbində yaşatdığımı düşünəndə qəlbən çox sevinir, fərəhlənir, təvazökarlıqdan uzaq olsa da, qanad açıb uçmaq istəyirəm. Axı bir neçə ildən sonra onların çoxunu heç kim tanımayacaqdı sevinirəm ki, mən onların xalqın qəlbində, tarixində yaşatdım.

Lakin bu sevinc eqoizm səviyyəsinə qalxmayıb. Çünki bu, mənim qəlbində yaşayan ən böyük vətəndaşlıq borcumdur. Ağac bar verdikcə başını aşağı əydiyi kimi, insan da gördüyü xeyirxah işin müqabilində sadəlik dağına tapınmalıdır. Rəsul Rzanın "Çinar" şeirindəki fikir ürəyimdə məskən salıb: insan şan-şöhrət zirvəsinə qalxmaq, ucalmaq üçün xalqın içində enməli, ellə birgə nəfəs almalı, onunla birgə qalxmalıdır. Şeirdə deyildi ki:

**Belə məğrur dayanmağa haqlıyam,
Mən kökümü bu torpağa bağlıyam.**

Həm də bir həqiqəti xatırlatmaq istəyirəm: qocalıqda insanın xoş, ürəyə sevinc gətirən sözə, hərəkətə ehtiyacı olur. Enmə bucağı daim gözlədiyən bir reallıq olduğu üçün yüksəkdə durmaq heç ağlıma gəlmir.

-Boş vaxtlarınızı necə keçirirsiniz?

-Son vaxtlar məni çox kədərləndirən məsələlərdən biri də kitab oxumağın, demək olar ki, dəbdən düşməsidir. Ancaq elə gün olmaz ki, mən qəzet, jurnal, kitab oxumayım. Televizorda şit, bayağı verişlərə baxmağı xoşlamıram. Kompüterlə, internetlə aşnağı yoxdur.

-Başqa yerlərə gedəndə özünüzi necə hiss etmişiniz? Heç Basqal üçün darıxmısınız?

-Səmimi deyirəm: səksəninci illərin əvvəlinə kimi qət etmişdim ki, ömrümün qürub çağında da olsa, ailəliklə Bakıya köçəcəyəm. Hətta şirinlik adı ilə xeyli pul da verib pasport qeydiyyatına düşdüm. Təhsil aldığı institutda 1974-cü ildə mənə saat hesabı dərs də verdilər. Amma evim olmadığına görə ailəmi şəhərə köçürə bilmədim və yenidən suyum süzülə-süzülə Basqal məktəbinə qayıtdım. "Qalan yurdun qədini köçən yurdda bilərlər", - etiqađına yenidən tapındım. Ancaq peşman olmadım. Elə bil yenidən həyata gəldim. Yazmaq, yaratmaq həvəsim birə-beş artdı. Artıq Basqalsız nəinki bir günümü, hətta bir saatımı təsəvvür etmirəm. Onun dağı, daşı, çayı, ağacı, vətənpərvər insanları qəlbimə köçüb. Ürəyimsiz necə yaşaya bilərəm?!

İndi Bakıda yaşayan üç oğlumun və bir qızımın evi var, amma qala bilmirəm, elə getdiyim gün Basqala qayıdıram.

-Özünüzi başqa ölkədə yaşamaq istərdinizmi?

-(Gülür) Belə fikir 83 yaşlı bir adam üçün gülməzdir?!

Ancaq bir həqiqəti də xatırlatmaq istərdim. Yəni babalarımızın "inci"lərinə söykənərdim:

**Gəzməyə qərib ölkə,
Ölməyə Vətən yaxşı.**

Burada yaxşı bir düzəliş edərdim: elə gəzməyə də, yaşamağa da, ölməyə də Vətən yaxşı. Yuxarıda dediyim kimi, mən nəinki qərib ölkədə, hətta yaxın şəhərdə də qala bilmirəm. Vətən torpağının bir parçası olan Basqal mənim sirdaşım, cənnətim - bir sözlə, hər şeyimdir. Qışı da, baharı da, xəzanı da mənə doğmadır, əzizdir. Mən böyük və bütöv Vətənimə olan məhəbbətim haqqında "nəğmə"ni elə Basqaldan "oxuyuram".

-Hobbiniz varmı?

-Ancaq bədii əsərləri mütləq etməyi hobbim hesab edirəm. Rus şairlərindən N.A. Nekrasovun əsərlərini dönə-dönə oxumuşam. L.N. Tolstoyun, İ.S.Turgenevin yaradıcılıq yolu mənim üçün çox cəlbedicidir. Zəngin kitabxanam var.

-Ailə həyatınız necə? Razısınızmi?

-Mən ailə həyatımda da xoşbəxt taleli bir insa-

nam. Həyat yoldaşım Pərvizə xanımla 56 ilə yaxın birgə həyat yolu keçmişik. Böyük bacım Turə onun biliyini, ədəb və mərifətini bəyəndiyindən onunla evlənməyi mənə təklif edəndə fikrimiz üst-üstə düşmüşdü.

30 iyun 1959-cu ildə toyumuz oldu. 22 mart 1960-cı ildə ilk övladımız Gündüz, daha sonra Rəsul, Rayihə, Zemfira, Arzu, Mirzəfər anadan oldular.

Pərvizə düz 27 il ərzində Basqaldakı uşaq bağçasında əvvəlcə müdir, sonra tərbiyəçi işlədi. İki oğlum - Rəsul və Mirzəfər ali təhsillərini Moskva şəhərində alıblar.

İki qızım - Rayihə və Zemfira mənim ixtisasımı seçiblər. Rayihə doğma Basqalda, Zemfira isə Bakı məktəblərində rus dilindən dərs deyirlər.

Vaxtsız dünyasını dəyişmiş qızım Arzu kitabxanaçılıq texnikumunu bitirmişdir. O, vəfat edərkən Bakı Dövlət Universitetinin tarix fakültəsinin ikinci kursunda qiyyəti təhsil alırdı.

Uşaqlarımın beşi də ailə qurmuş və öz qayğıları ilə yaşayırlar. Dörd qız, doqquz oğul nəvəm var. Yaşları çatdıqca ali təhsil ocaqlarına daxil olurlar. Bəziləri şöhrətli ali məktəbləri bitirib məsul yerlərdə işləyirlər. Övladlarımın, nəvələrimin əxlaqı, mənəviyyətləri məni qane edir. Onların da xoş soraqlarını eşidəndə uçmağa qanadım olmur.

-Tanrıdan nə qədər ömür payı və bundan sonrakı hissəsini necə keçirtmək istərdiniz?

-Mən həm də dindaram, seyid nəslindənəm. Ərəb hürufatını bilirəm. "Qurani-Kərim" bizi öyrədir ki, Allahın təqdir etdiyi ömür payından bir an artıq belə yaşamaq olmaz.

Tanrının məsləhət gördüyü vaxta qədər yazıb - yaratmaq istəyirəm.

Üç cildə planlaşdırılan əsərlərimin birinci cildi artıq nəfis şəkildə nəşr olunub. Ürəyimdən xəbər verən bu iş görə hər zaman insan əməyini, zəhmətini layiqincə qiymətləndirib dəyər verən, xalqın gözündə yüksəltməyə çalışan, təkcə öz ixtisasından deyil, incəsənətin bütün növlərindən baş çıxaran, xüsusilə də ədəbiyyat və fəlsəfənin bələdçisi, dərin zəka möhkəm iradə sahibi çox hörmətli rayon İcra Hakimiyyətinin başçısı Mirdamət Sadıqova dərin təşəkkürümü bildirirəm.

İkinci və üçüncü cildlərsə, demək olar ki, bir qədər əlavələr artırmaqla hazır olmalıdır. Ömür vəfa edərsə, bu kitabları nəşriyyata təhvil verəcəyəm.

-Həyatda nəyə təəssüflənmişiniz?

-1973-cü ildə M.F.Axundov adına Azərbaycan

Dövlət Rus dili və ədəbiyyatı İnstitutunun elmi şurasında ürəyimcə olan "Rus dilinin tədrisində rus və Azərbaycan dillərinin müqayisəsi mövzusunda dissertasiya mövzusu təsdiq olundu. Bir neçə ay ərzində xeyli gərgin iş gördümsə də, onu başa çatdırmaqda özümdə möhkəm iradə tapmadım.

-Xasiyyətinizdə bəyənmədiyiniz cəhətlər hansılardır?

-Zəif iradəlilik olmasa da, ürəyim yumşaq olması daha böyük işlər görməyə, elində ucalmağa mane olub.

-İndiki yaradıcı gənclərdən razısınızmi? Onlara nə arzulayırdınız?

-Hər bir gənc ata-anadan çox öz cəmiyyətinin məhsuludur. Son vaxtlar müstəqil dövlətimizin qurulması ilə bağlı yetişən nəslin qarşısında xeyli geniş üfüqlər açılmışdır və istedadlı yaradıcı gənclərin nailiyyətləri bizi sevindirməyə bilməz. Belə insanların müsbət aurası insanların nikbin duyğulara aşılayır. İnsan rahatlıq tapır ki, gələcəyimiz etibarlı əllərdədir.

Lakin bəzən tənbel, asan yolla şöhrət zirvəsini fəth etmək istəyənlərimizə də rast gəlmək olur. Belə xüsusiyyətlər yaradıcı insanın ən böyük düşmənidir. Çünki yaradıcılıq işi asanlıqla başa gəlmir. Yaxşı, saf mirvari ümmanın dərinliklərində olduğu kimi yazanın ilham pərisi də çox ucalıqlarda olub. O ilham pərisini yerə endirmək heç də asan məsələ deyil. Bunun üçün hiylə paxıllıqdan uzaq olub, saf, təmiz ruhla çalışmaq, sanki qranitdən qəlpə qoparılmış kimi insanların ürəyincə olan, onları düşündürən məsələlərdən yazmaq, nikbin əhval-ruhiyyə və yaşayış yaratmaq ideyaları ilə yüklənmək lazımdır.

Onlara uğurlu gələcək arzulayıram.

-Maraqlı müsahibə üçün təşəkkür edirəm.

Hələ də yazıb-yaratmaq şövqü ilə yaşayan, üzündən ilahi nuru əskik olmayan, el-obasının qeyrətli təəssübkeşi olan bu müdrik ağsaqqalla söhbət səmimi və maraqlı olsa da, daha onu yormağ istəmirəm.

Can sağlığı və yeni yaradıcılıq uğurları arzulaya-raq sağollaşırım. İnsanlıq adına nikbin notlar üzərində köklənən ürəyimdən bir arzu keçir: kaş xalqımızın zəngin mənəviyyatını özündə ehtiva edən belə müdrik ağsaqqallarımız, canlı heykəllərimiz çox olsun.

Rəna Mirzəliyeva

"İsmayıl yazarları"

ictimai ədəbi birliyin üzvü.